

gelse for prøveløsladelse. Hvis derimod en forbryder ikke vil i behandling, kan han sidde tiden ud, og så kan man ikke gøre noget.

Sådan er reglerne. Det kan godt være, fru Inge Dahl-Sørensen sidder og ryster på hovedet, men jeg kan altså ikke gøre for, at reglerne er sådan. En af de vanskeligheder, vi står med i øjeblikket, er, at folk ikke vil se deres forbrydelser i øjnene – og det er der mange af dem her, der ikke vil – og så kan de, som det er i øjeblikket, unddrage sig behandling ved at sidde tiden ud.

Det er bare lidt vigtigt, vi ikke forplumrer denne ende af debatten, så det sædvanlige vrøvl i Venstres noget kaotiske retspolitik også kommer til at overtage denne del af debatten, som er svær nok.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Nu skal man ikke rette bager for smed. Det var hr. Poul Qvist Jørgensen, der sagde, at man kan knytte visse vilkår til en løsladelse af disse personer.

Det, som fru Inge Dahl-Sørensen sagde, var, at der har været eksempler gennem tiderne, hvor ministeren har ansvaret for, at man i forbindelse med en prøveløsladelse ikke har forlangt, at den skete på de vilkår, som kunne have forlangt.

Lad være med at rette bager for smed, eller lad være med at rette fru Inge Dahl-Sørensen for hr. Poul Qvist Jørgensen!

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes allerede nu ved behandlingen af dette beslutningsforslag, at man kan se de skillelinjer, som jo desværre er i dansk retspolitik, nemlig på den ene side dem, der har offeret som udgangspunkt og siger, at vi skal gøre noget i præventiv retning for at komme offeret til hjælp, så gentagen kriminalitet og sexforbrydelser, specielt mod mindreårige, ikke sker. Det er et udgangspunkt.

Et andet udgangspunkt er at sige, at den kriminelle skal have vejledning og behandling, men at behandlingen skal være frivillig, fordi der er nogle etiske problemer at tage hensyn til over for den syge person, som nu har begået disse sexforbrydelser mod mindreårige.

Jeg synes, det er to vidt forskellige udgangspunkter, og jeg er glad for, at jeg kan slutte mig til førstnævnte kategori, tage offerets udgangs-

punkt og sige, at der skal ikke være barmhjertighed over for folk, der begår gentagne sexforbrydelser over for mindreårige.

Det kan jeg forstå at bl.a. hr. Poul Qvist Jørgensen åbenbart ønsker, for, som han sagde her fra talerstolen, mener hr. Poul Qvist Jørgensen, det er et ubehageligt forslag, vi behandler i dag.

Jeg må nok sige, at når vi har debatten ude i offentligheden og der er nogle eksempler på de her meget, meget alvorlige ting, som det var tilfældet i september måned 1995, er Socialdemokrater og endda også folk fra andre partier, der jo normalt desværre indtager det for mig at se forkerte standpunkt, ude i pressen med, at man skal stramme kursen, og at det er nødvendigt at gøre noget.

Men når forslaget kommer til behandling her i Folketingssalen, er man tilbage i den vante gænge. Det synes jeg er for slapt. Jeg synes, det er for ærgerligt, at man ikke på den måde kan følge det op på de tidspunkter, hvor der reelt er problemer på dette område, og hvor det kommer ud i pressen.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg synes ikke, det er noget specielt godt forslag. Jeg synes, det er klart, så der er ingen tvivl om, hvad man mener, og det er godt nok. Men når jeg siger, at det ikke er et særlig godt forslag, er det først og fremmest på grund af de manglende begrundelser i bemærkningerne til forslaget. Det er et meget vidtgående forslag, og så synes jeg, det er lidt urimeligt, at man spiser Folketinget af med 15 linjer på et A4-ark – 15 linjer – som begrundelse for en meget stor og meget afgørende ændring, som måske er relevant. Er det virkelig nok?

Gad vide, hvad en elev på Kalbyrisskolen i Næstved, der afleverede en stil om emnet på 15 linjer, ville få i karakter af sin klasselærer. Det ville nok blive: Dumpet.

Men lad mig så vende mig væk fra, at jeg synes, at bemærkningerne er for dårlige, for det giver ikke udgangspunkt for den debat, som jeg synes er væsentlig. For os i Det Konservative Folkeparti er der ingen tvivl her, vi er selvfølgelig på ofrenes side, og det tror jeg i virkeligheden de fleste er.

Det er nogle utrolig ubehagelige, væmmelige, afskyelige forbrydelser og kriminelle handlinger, vi snakker om, og dem, de går ud over, vil jo tit resten af deres liv om ikke fysisk så i hvert fald psykisk være præget af oplevelsen.